

земята. Недѣлка седѣше на пруста, гледаше бѣлитѣ небесни куршуми и думаше:

— Тебе, драгинко Никола, Господь те проводи. Охъ, Боже, какъвъ късметъ! Тази градушка щѣше да очука нивата до зрънце. Какво щѣхме да ядемъ презъ зимата!

На другия день Никола замина пакъ къмъ прашнитѣ друмища на Тракия. Въ торбичката му една грижовна ржка бѣше спуснала два топли хлѣба и дървенитѣ захлупаци, пълни съ рѣзньовете прѣсно сирене.

Късно вечеръта се върна Гурко. Сне овчия си калпакъ, хвърли го на рогазката и рече:

— Спечелихъ нивата, ала изгубихъ житото. Господь ме наказва.

— Тъй ти се пада! — укори го Гурковица — дигналъ си сждъ противъ родния си братъ.

— Едра ли бѣше градушката?

— Като яйца.

— Тяхъ! Никога нивата не бѣше раждала такъвъ плодъ. Иде ми да взема единъ камъкъ, че да се удрямъ по главата.

— Да ти донеса камъкъ! — продума услужливо Недѣлка и се затече къмъ пещника. Подиръ малко се върна и поднесе на мъжа си брадата — последнитѣ житни класове отъ нивата въ Мързяновия долъ, вързани съ червенъ конецъ.

✱

Извиха се лѣтнитѣ вихрушки надъ Тракия. Взеха да скрибучатъ коля натоварени съ снопи. Порастнаха високи купни по харманитѣ. На единъ кръстопѣтъ, седналъ съ разкрачени крака, напеченъ отъ юлското слънце, Никола дигаше тежкия си чукъ и трошеше синия гранитъ.

— Помага ти Богъ, момче! — се изправи задъ гърба му единъ високъ сухъ човѣкъ съ бѣли навои. — Найсетне те наидохъ. Чувай, много едри снопи си вързалъ